

Tác giả là dân San Jose, công việc: Income Tax Services. Bài viết là chuyên môn tổng hợp đi tu bay Mỹ bởi các phi công vì không nghe được tiếng Anh.

Kính thưa Hoa Kỳ suy thoái con tôi phải đưa gia đình đi xa để tìm kiếm sinh sống. Thế nhưng con, như con như cháu tôi tôi đang book vé đi máy bay qua Baltimore, nửa vòng trái đất đi du lịch thăm tôi nó.

Lần này là lần thứ hai tôi được lên phi cơ bay bổng trên bầu trời cao. Một lần vượt biên được Liên Hiệp Quốc các máy bay bay vù vù từ trên trời xuống Singapore qua Mỹ. Và lần này. Tôi thích thú khi nhìn thấy tôi cảm thấy lâng lâng khi máy bay Southwest từ phi đạo từ từ nâng lên không trung như bông phồng phồng trên bầu trời cao.. Trên cao nhìn xuống thấy rõ những tầng mây trắng, tầng tầng bồng bồng nằm trên mặt đất phẳng cuồn cuộn theo gió bay ngược chiều bay của phi cơ. Dưới thấp hiện ra những ngọn núi chập chùng, hoang dã phủ bởi những xóm lá rừng đen kịt thành các hình khối quái đản kỳ lạ tạo cho hành khách trên phi cơ một cảm giác rợn ngợp và thích thú. Tôi nhìn bay ngang qua mặt thành phố hành khách có dịp chiêm ngưỡng và trầm trồ mô hình các cao ốc kiến trúc tân thời nằm gọn trong thung lũng ánh sáng đèn điện sáng choang trông như những vì sao lấp lánh trong mặt quang cảnh trời sáng trắng mờ màng và diễm lệ.

Tới Baltimore một thành phố lớn, xô nông thôn trù phú mà không có mấy nét đặc trưng của phương đông mới bắt đầu chân đất là một thị trấn sốt. Vâng! Nóng và hừng hực Baltimore. Vùng đó "xài" điện nhiều, đêm cũng như ngày, mọi nhà đều mở máy lạnh chạy ro ro. Dân địa phương đa số là người già. Họ có vẻ thoải mái và khoan thai. Tất cả niềm nở và cởi mở rất dễ cảm tình. Xe cộ không vất vả lắm. Xa lộ ít lane nhưng dòng xe không đông đúc. Đặc biệt là rừng cây rậm rạp, mặt màu đen tối om làm thành hàng rào hai bên đường khiến du khách có cảm giác lạc lõng trong khu rừng già âm u kích thích tánh hiếu kỳ và lòng tò mò suy huyễn bí trong rừng già sâu thẳm thẫm.

Chuyên viên con tôi trình vé máy bay và dặn dò kỹ lưỡng:

-Non stop! Ba đi máy bay trực tiếp. Nhưng máy bay có dừng một chỗ ở đâu đó để lấy khách thì ba cũng yên rời máy bay sẽ tiếp tục chuyến ba về tới phi trường San Jose destination.

-Ba biết rồi! Đừng lo!

Tuy nhiên con tôi vẫn ng&#n ng&#n, vẫn âu lo:

-Ba đi mất mình sao con thấy lo quá!

Tôi tin:

-Ba đi mất mình đừng c&# mà! Con đừng lo!

Con dâu cũng ái ngại:

-Về thăm nhà ba giờ đi nên thoải&#i cho vẫn chắc con an tâm.

Tôi cười. Không đành:

-An tâm đi! Ba đi đến nơi và đến chốn. Không re, hai con đừng lo chi cho nhé!

-Nh&#ng

-Nh&#ng nh&# gì nữa! Cố về đi!

Nói xong tôi đưa tay chào và nhìn nh&# :

-Ba vä! Hai con ä Baltimore bình yên!

Con tôi nhìn theo tôi khi đi qua cäng xét hành lý. Nó nói với:

-Ba bình yên!

-Ba giữ gìn sức khỏe năm täi ba qua thăm chúng con?

-ä! Sure!

Đä-ba lúc 7 giờ chiều, nhä chuyển đi máy bay phi thuyền xé gió vùn vät. Bäu träi càng lúc càng tốiä. Nhìn qua cửa kính cửa sổ cửa sổ mình bä chìm trong bóng tối đen ngäng nä. Máy bay bay êm êm. Máy điäu hòa chäy re re. Hành khách co rúm trong thân máy bay lạnh länh. Passengers thä hiän đã däng: ngäng iä sách, kä mä laptop, kä ngäng gätä.

Täi mät näi máy bay đäu läi cô chiêu đãi hàng không mä đèn và có vài läi väi du khách. Cô ta nói mät thôi mät häi väi giờ ngäng Mä däy duyên dáng. Näi dung nói gì, nhän nhä gì tôi bù trät không hiäu gì hät. Cä mäc kä. Bài diän thuyết hay läi quäng cáo gì tôi cũng mäc kä, bình chân nhä väi miän nhà diän giờ môi häng, miäng nói có duyên là đäc räi. Hành khách xôn xao. Hä nhän nhäo kä xách túi sách chào häi huyên thiên. Ngäng iä chäng gäy đäng säp hàng chä xuäng board. Hàng ghế träc tôi mäi ngäng iä tháo dây đeo (Belt) bäc ra khäi thân máy bay. Kä đän là ông già Mängäi ghä cänh tôi kéo va-li läch xäch chào tôi xuäng máy bay väi tay väy väy và läi chia tay läch sä cửa ngäng iä tây phäng:

-Goodby!

Tôi trä trä:

-You too! Si vụ gen!

Tôi cũng rời ghế tiếp chân bước theo sau ông già M. Thì là tôi đã get off.

Ra khỏi board, mất người đỡ người chèo sên đẩy vii-ue (Wheelchair) đưa tôi ra phi trường người đón khách. Tôi mau mắn rời đi nhanh cho đưa con trai:

-Ba vui tại San Jose rồi! Con tại đón ba chưa?

-Đi du lịch vui không ba?

-Vui lắm! Gặp cháu Sullivan vui thật nhóc con Shaun chúng tôi đi.

Nghe người bạn nói tiếp:

-Năm tại Ba đi nhà. Nhà.. nhà...

-Ba đang đâu sao con không thấy ba?

-Chẳng người ta đón khách đó con. Họ đang nghỉ tại đây này!

Trong đi nhanh tôi nghe tiếng tu-huýt và tiếng sê-cu-ri-t (Security) đưa các xe đi ra chỗ khác:

-Out! Out! Huýt! huýt!

-Ba ơi! Ba đang đâu?

Tôi còn nhớ:

-Đang tìm người cho thiên hạ đón khách đó mà!

-Nhưng con đã chạy vòng vòng rồi cũng không thấy ba.

-Trời ơi! Thù lù mặt đang mà mày không thấy thật là vô lý quá!

Xe con tôi cũng bị đưa ra khỏi khu vực pick up:

-Out! You want being punished!

Con tôi ơi:

-Ba ở terminal nào? Con kiếm ba.

-Không biết! Nhưng chắc chắn ba đang ở dưới hầm parking xe. Hầm F.

Làm cho con cái lúng túng và thát váng:

-Trái! Làm gì có hám F chá hám G là hát rái.

Tôi nghe tán thán sinh khó cháu:

-Chá F to tá bá đây nè!

-Ba đáa đián thoái cho security cho con nói chuyán vái há ..

Sau khi há trò chuyán trong đián thoái Viên security cái ngát, vá nhá vào vai tôi.

-You got off early. No San Jose Airfort yet!

Mát cú đián thoái cáa con tôi hát hái:

-Ba ái! Bây giá ba đang á phi tráng Las Vegas chá đâu phái phi tráng San Jose!

-Trái!

Má hái thám ra át áo. Tôi đã hiáu vì không nghe hát nái dung cô chiêu đãi viên hàng không nói gì khi náy nên thay vì ngái yên trên máy bay chá máy bay bác hàng đi tiáp tôi ái get off tái phi tráng có tên là Las Vegas. Chát cha cháa!

Thì là con tôi nhá thôi đi a, chị y đồng chị y tây tìm hời nhân viên công ty hàng không Southwest, hời manager Southwest đi khiêu nữ i trờng hợp tôi bị mất tích "đột ngột" mà không đột ngột chút nào vì tôi đang viết vở kịch và thên thên mất gốc từ i nào đó!

Cùng tôi nghe lời mẹ tôi nhân viên Southwest gì quy:

-Giọng đã 11 giờ đêm không còn chuyến phi công Las Vegas về phi trường San Jose.

Tôi không hoảng:

-Vậy thì trường hợp tôi các ông giải quyết ra sao?

Nhân viên hàng không ôn:

-Chúng tôi đi a ông về khách sạn nghỉ tạm đêm nay mai sáng sớm chúng tôi gọi ông chuyển bay 09AM! Ông bình lòng nhé!

Thì ra cách giải quyết đó có chổm và nhà trờ mất ngày nhng tôi cũng thấy an tâm hơn:

-Yes! Yes! Thank you! Thank you!

Thì là tôi được an bài nghỉ khách sạn sang trường Las Vegas đêm hôm đó. Cho là sang trường nhng thực ra không sang trường chút nào vì đêm hôm đó tôi thực trường mất phòng ngủ quên lời mất chuyến bay nhà họ xã không giải quyết cho mình đâu. Và mất đi u khổn khổ cho tôi là nguyên ngày hôm đó tôi không mất miếng gì trong bao t dù là cái bánh bòn!

Väi phi trßng San Jose tôi thä phßo nhä nhäm. Tôi có cäm täng thßnh phß San Jose rät thßn mät väi tôi, gän gäi väi tôi hän näi näo khßc. Vä tôi, con trai tôi tät cä gia đänh tôi đß đäng sän đß chä "häng" tôi vä sä bä mät täch mät län näa.. Riêng tôi gäp läi phi trßng San Jose điän käi nängäi thßn tôi väa mäng rä vä tay lia läa väa cäi ha hä thoäi máäi.

-San Jose đây räi!

Bên Baltimore con tôi gäi qua:

-Ba đi läc chúng con sä quá!

Tôi mäc cä khi nghe con dâu häi:

-Đêm hôm qua ba ngäng băng đáä phi trßng hä?

Tôi äm ä:

-Khách sän

Đäu đây nói bên kia giäng run run:

-Con lo cho ba mà ngä không đäc.

Tôi cũng tình thät thä lä tâm tä:

-Mô Phát! Ba cũng så quá råi!

-Ba så gì?

Khåp nép:

-Ba còn kém Anh vẫn, hå nói nhiåu ba điåc con råi!

-Våy thì...

Tôi mau mån:

-Cån phåi håc thêm Anh vẫn nhiåu, nhiåu hån nåa!

Vå tôi, con tôi, cháu tôi vui vå và đång thanh "Ba nói đúng!"

Trong bóng tåi, thun mình trong xe van tôi thåy mình phåi tå tråch mình "Må hån 10 năm không chåu khó trau đåi Anh vẫn, nghe Må nói mình trå bång đåu tay Sign hay nói năng ù ù cåc cåc, nghe ngång i Må nói mình nhå nghe såm,; vì våy måi ra nông nåi".